

Medlem overser jo ganske, at Boliger ikke paa samme Maade som Løsøre er Bjendom til Brug. I den værste Krigsperiode, efter at Undervandsbaadskrigen var indtraadt, maatte Staten gribe ind paa Ernærings-spørgsmaalets Omraade, maatte mod en passende Betaling fratage Landboerne det Brødkorn og de andre Ernæringsmidler, de producerede, for at man kunde have Sikkerhed for, at de Ernæringsværdier, der blev frembragt paa Danmarks Jord, kom Befolkningen til gode, saaledes at Befolkningens Levestandard stadig blev holdt saa højt oppe som muligt. Huslejelogvningen stammer fra den samme Opfattelse: at den Krise, som ogsaa var indtraadt paa Boligvæsenets Omraade, nødvendiggjorde Samfundets Indgriben for at sikre Befolkningen saa passende Boliger, som man kunde skaffe for en nogenlunde rimelig Betaling. Det ærede Medlem erklærede jo selv, at han forstod ikke dette, og det var det, jeg sigtede til i min første Tale. Jeg har ved at følge de to ærede Partiers Talere baade paa Rigsdagen og paa Møder ude i Landet og ved at følge de to ærede Partiers Presse faaet den Opfattelse, at den store Del af Vælgerne indenfor de to Partier er blevet vildført af deres Førere og af deres Presse. Men at en af Førerne for et af disse Partier skulde staa op her i Dag og erkende, at han forstod det heller ikke selv, havde jeg ganske vist ikke ventet. Det ærede Medlem sagde, at han forstod ikke, hvorfor vi skal beholde Loven, naar den ikke kan skaffe flere Lejligheder. Det er noget ganske nyt for mig; jeg har aldrig haft den Opfattelse, at Huslejeloven skulde skaffe flere Lejligheder, for mig har det altid staaet saaledes, at Huslejereguleringslovgivningens første og fornemste Opgave var at fordele det forhaandenværende Antal Lejligheder til en nogenlunde rimelig Pris. Derfor har vi haft dette Forlag til Behandling Aar efter Aar og stadig fastsat en højere og højere Procent, saaledes at vi ved den forrige Huslejeregulering endog kom op paa et Tillæg af 30 pCt. af Lejen i 1914. Men jeg skal i øvrigt ikke gaa i Rette med det ærede Medlem; naar det ærede Medlem selv erkender, at han ikke forstaar det Grundlag, hvorpaa hele denne Sag hviler, ja, saa indrømmer jeg, at det er spildte Guds Ord paa Ballelars.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at jeg havde sagt, det var et skrøbeligt Flertal, der skulde gennemføre denne Sag. Ja, det ærede Medlem faar jo Ret, naar han tager de Radikale med, men jeg tænkte nu ikke paa det radikale Parti, da jeg talte om det skrøbelige Flertal. Hvis jeg har sagt noget, der kunde misforstaas, beklager jeg

det; jeg talte — det var i hvert Fald min Mening — om det skrøbelige Flertal, det konservative Folkeparti og Venstre, hvorpaa Regeringen hviler. Thi det skal nok vise sig, at naar det kommer til Valg, enten det saa sker snart eller først om nogen Tid, er Flertallet dunstet bort, ikke mindst paa Grund af den Politik, det har ført paa dette Omraade.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem (H. Trier) sagde, at mange Ord var unødvendige, Sagen var afgjort. Jeg vil dog gerne sige til det ærede Medlem, at jeg kunde ikke akkviescere ved at fatte mig i samme Korthed som han, thi jeg synes ikke, at Regeringen skal have Lov til at faa dette sit Forslag saa nemt igennem; jeg vil ikke være med til at gøre Regeringen dens Gerninger saa behagelige, at den blot med et Par Ord kan slippe fra mine og mit Partis Protester; det skal dog siges, saaledes at de Herrer kan forstaa det, og saaledes at deres Venner kan forstaa det, hvad der er Meningen om dette Spørgsmaal ude i den store Befolkning.

At den højtærede Indenrigsminister behandler mig og de Bemærkninger, jeg gjorde, paa en overlegen, selvglad Maade, er noget, jeg efterhaanden har maattet vænne mig til, saa det angriber ikke mit Nervesystem syndertiligt; det er jo nu den Maade, Ministeren formentlig maa synes passende at optræde paa her i Rigsdagen. Thi det er ganske ved Siden af, naar den højtærede Indenrigsminister vil paastaa, at min Skildring af Bolignøden slet ikke kommer Sagen ved. Jeg gad dog egentlig nok vide, hvad der kommer Sagen ved under de fortvivlede Boligforhold, som vi har i Hovedstaden, og som i nogen Grad — det erkender jeg —, men dog kun i ringe Grad er imødegaaet, er holdt lidt i Skak ved Boliglovgivningen. At de ikke skulde vedkomme Huslejelogvningens Ophør eller Ikke-Ophør, kan jeg virkelig ikke erkende. Thi der er ingen Tvivl om, at man allerede indenfor Grundejerforeningskredse er meget stærkt paa Tærne for at bede den rare Mand, som Indenrigsministeren nu, som bekendt, i vide Kredse anerkendes for at være, om at komme med et Forslag, der ophæver Boligloven til den og den Tid. Det er noget, alle ved, og som man ikke behøver at gaa langt for at konstatere, at der er en saadan meget stærk Bevægelse i Gang. Herom vil jeg gerne sige et Par Ord til Slut; men forinden vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at man slipper ikke ud over det Spørgsmaal ved at erklære, at det kommer ikke Sagen ved, at de Forhold har man altid kendt i de store Byer, at de har